

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏହି ଅନାଦି ଭ୍ରମାମା ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଘଣ୍ଟାକଣ୍ଟା ଭଳି ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଛି, ଏଥିରେ ଜଣତ୍ତକର ପାର୍ବ ଅନ୍ୟ ଜଣତ୍ତକ ସହିତ ମିଶିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଉପାୟରେ ତୁମେ ପ୍ରମାଣିତ କରି କହିପାରିବ ଯେ ଭଗବାନ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ?

ଉତ୍ତର:- କାହାକୁ ବି ସିଧା ସିଧା କହିବାର ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି, ଏଭଳି କହିବା ଦ୍ଵାରା ଲୋକମାନେ ପରିହାସ କରିବେ, ନାନା କଥା କହିବେ, କାହିଁକି ନା ଆଦିକାଳି ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ କାଇଦାର ସହିତ ପ୍ରଥମେ ଦୁଇଜଣ ପିତାତ୍ତକର ପରିଚୟ ଦିଅ । ଜଣେ ହେଲେ ଲୌକିକ ପିତା, ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବେହଦର ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ପାରଲୌକିକ ପିତା । ଲୌକିକ ପିତାତ୍ତକଠାରୁ ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ଏବେ ବେହଦର ପିତା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି କହିବା ଦ୍ଵାରା ବୁଝିଯିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନ୍ତ ବାବା ବସି ରୁହାନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରହିଛି ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କରେ ତ’ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ପତିତ, କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ପଡିଛ, ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ଥିଲ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ କ୍ଷୀର ସାଗର କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଏବେ ତ’ କ୍ଷୀରର ସାଗର ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ପୋଖରୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ତ’ କ୍ଷୀରର ନଦୀ ବହୁଥିଲା । ସେଠାକାର ଗାଈ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ୍ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବ । ଏଠାରେ ତ’ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରୋଗରେ ପଡୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଗାଈ ମଧ୍ୟ କେବେ ହେଲେ ରୋଗରେ ପଡିବେ ନାହିଁ । ସବୁ ଗାଈ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ୍ ହେବେ । ଜୀବନନ୍ତୁ ଆଦି କେବେ ବେମାର ହେବେ ନାହିଁ । ଏହି କଳିଯୁଗ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଫରକ ରହିଛି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵଗମୟ, ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବି ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି କିଏ ଆଲ୍ଲାତ୍ତକୁ, କିଏ ଗଡ୍‌ତ୍ତକୁ, କେହି ପୁଣି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ମୋର ତ’ ବହୁତ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଭଲ ମନ୍ଦ ଯାହା ଆସିଲା ସେହି ନାମ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଦୁନିଆ ତ’ ଏକଥା ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝିବେ ଯେଉଁମାନେ କି ଷ୍ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି କୋଟିକରୁ କେହି ଜଣେ, ସେହି ଜଣକ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ଜଣେ, ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବେ । ମୁଁ ଯିଏ, ଯେପରି ଅଟେ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ଶିଖାଉଛି, ତାହା ତ’ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କୌଣସି ସାକାରତ୍ତ୍ଵଠାରୁ ପାଠ ପଢୁନାହିଁ । ଆମକୁ ନିରାକାର ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡିବେ । ନିରାକାର ତ’ ଉପରେ ରହୁଛନ୍ତି, ସିଏ କିପରି ପଢାଇବେ ? ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଉପରେ ରହୁ । ପୁଣି ଏହି ଶରୀରର ଭରୁକୁଟୀ ରୂପି ସିଂହାସନକୁ ଆସୁଛ । ଏହି ସିଂହାସନ ତ’ ବିନାଶୀ, ଆତ୍ମା ତ’ ଅକାଳ (ଅମର) । ଏହାର କେବେ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ । ଶରୀରର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ ତଖତ୍ । ଅମୃତସରରେ ମଧ୍ୟ ଅକାଳ ତଖତ ରହିଛି ନା । ତାହା ତ’ କାଠର ସିଂହାସନ । ବିଚରା ସେମାନେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଯେ ଅକାଳ ତ’ ଆତ୍ମା । ଯାହାକୁ କେବେ କାଳ ଖାଇନାଥାଏ । ଅକାଳ ମୃତ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ତାତ୍ତ୍ଵର ମଧ୍ୟ ରଥ ଦରକାର ନା । ନିରାକାର ବାବାତ୍ତ୍ଵର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ରୂପି ରଥ ଦରକାର କାହିଁକିନା ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଜ୍ଞାନେଶ୍ଵର । ତେବେ ଜ୍ଞାନେଶ୍ଵର ନାମ ତ’ ବହୁତ ଜଣତ୍ତକର ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଇଶ୍ଵର ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନେଶ୍ଵର ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଦାତା ଇଶ୍ଵର । ସେଥିପାଇଁ ତ’ ଜ୍ଞାନର ସାଗରତ୍ତ୍ଵ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତାତ୍ତ୍ଵ ହିଁ ଇଶ୍ଵର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ’ ଜ୍ଞେର ଭଗବାନ ହୋଇଗଲେଣି । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଗ୍ଲାନୀ, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଆସିଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଶେଷରେ ସେହି ଦିନ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଆସି ସ୍ଵାର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ’ ଅସରନ୍ତି ଧନ ହେବ । ସେଠାରେ ପଇସା କେବେ ଗଣାଯିବ ନାହିଁ, ଏଠାରେ ହିସାବ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, ଏତେ ଅରବ ଖରବ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲା । ସେଠାରେ ଏହି ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ, ଅସରନ୍ତି ଧନ ରହିବ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ପିଲାମାନେ ନିଜ ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ରାତ୍ରି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ଚାଲିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ କାହାକୁ ମିଳୁନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ତୁମର ନିର୍ଗତ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଧକ୍କା ନିର୍ଗତ ଅଛି । କେବେ ନା କେବେ ମାୟା ଭୁଲାଇଦେଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି

ଆଗରୁଯୁଦ୍ଧ ଭାବେ ମୋତେ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମୋର ହେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ମାୟା ତୁମେ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତଥାପି ବି ଛାଡ଼ି ପଳାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବହୁତ ବାବାଙ୍କ ହାତ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଛାତ୍ରପତ୍ର ଦେଇ ପଳାଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସିଏ କେଉଁଠାରେ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେବେ! ବହୁତ ସାଧାରଣ ଜନ୍ମ ପାଇବେ । ପରୀକ୍ଷାରେ ଫେଲ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପରୀକ୍ଷା । ବାବା ଏପରି ତ' କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ନାରାୟଣ ହେବେ । ନାଁ, ଯିଏ ଭଲ ପୁରୁଷାରଥ କରିବେ ସିଏ ଭଲ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କେଉଁମାନେ ଭଲ ପୁରୁଷାରଥୀ — ସେମାନେ ଯିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପୁରୁଷାରଥ କରାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଦିକାଳି କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଅବଳା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇବା ଯେ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି, ସିଧା ସଳଖ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଲେ କେହି ମାନିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ଏଭଳି କେବେ କାହାକୁ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ତୁମକୁ ଦୁଇଜଣ ପିତା ଅଛନ୍ତି, ଜଣେ ପାରଲୌକିକ ବେହରା ପିତା ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଲୌକିକ ହରା ପିତା, ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଇଏ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ବେହରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିପରି ବର୍ଷା ମିଳୁଛି — ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଆଉ କେହି ବି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ପିତା ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରମାଣିତ କରି କହୁଛ, ହରା ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହରା ବର୍ଷା ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ବେହରା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବେହରା ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ଦୁନିଆର ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେଲା ସ୍ଵର୍ଗ, ଏହା ତ' ବାବା ଆସିଲେ ହିଁ ଦେବେ ନା । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତା, ବାକି ତୁମେ ଯଦି କହିବ ଯେ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି — ତେବେ କେବେହେଲେ ମାନିବେ ନାହିଁ, ଆହୁରି ଟିପ୍ପଣୀ କରିବେ । ଶୁଣିବେ ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିନଥାଏ । ସେତେବେଳେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ସୁଖରେ କେହି ସମରଣ କରିନଥା'ନ୍ତି, ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ପାରଲୌକିକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦୁଃଖହରତତା ସୁଖକରତତା କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ଆମକୁ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଗାଇତ୍ ହୋଇ ପୁଣି ସାଥରେ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ସୁଇଚ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାକୁ ଆମେ କିପରି ଯିବା — ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ନା ରଚୟିତା, ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ନିରାଶ୍ରୟ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ । ଜଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ତାହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର, ଏହା ଶରୀରର ଘର । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ସିଏ ନିରାକାର ବାବା, ତାଙ୍କୁ ପରମପିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, ପରମପିତା ଶବ୍ଦ ଠିକ୍ ଏବଂ ବହୁତ ମଧୁର ମଧ୍ୟ । କେବଳ ଭଗବାନ, ଲଗାତର କହିବା ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷାର ସୁଗନ୍ଧ ଆସିନଥାଏ । ତୁମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । କାହିଁକିନା ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ସୁଖଧାମ । ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଏହି କଥାକୁ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କରିନିଅ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏହି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ କିଛି ବି ପୁରାପୁରି ହେଉନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ସ୍ଵୟଂ କହୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ମୁଁ କାହାକୁ ମିଳିନଥାଏ । ମୋତେ ଏଠାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆସି ଏହି ପଡ଼ିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କର । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି, ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । ସ୍କୁଲରେ ପିଲା ପାଠ ନ ପଢ଼ିଲେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ବେହରା ବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ପାରସ ହୋଇଯାଇଛି, କାହିଁକିନା ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ଅଛ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ଟିକିଏ ଫରକ ରହିବ । ୧୨୫୦ ବର୍ଷରେ ୨ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ୧୨୫୦ ବର୍ଷରେ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡରେ କଳା କମି କମି ଯାଇଥାଏ । ତୁମର ଜୀବନ ଏହି ସମୟରେ ଏକଦମ୍ ପରଫେକ୍ଟ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ କି ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଦୃଢ଼ ସାଗର, ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ହେଉଛ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ସବୁର ବର୍ଷା ନେଉଛ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ବର୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସୁଛ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ତ' ଶାନ୍ତି ରହିଛି । ପୁଣି ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ, ସେଠାରେ ଅଶାନ୍ତିର ଟିକିଏ ବି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ପ୍ରତି ମିନିଟ୍ରେ ତୁମେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଚାଲ । ଦୁନିଆ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହିଥିଲେ ହିସାବ ବାହାର କର, ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଏତେ ମାସ, ଏତେ ଘଣ୍ଟା... ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆଗରୁଯୁଦ୍ଧ ହେବେ । ଏମାନେ ତ' ପୁରା ହିସାବ ବତାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସଠିକ୍ ହିସାବ ଲେଖିବା ଦରକାର, ଏଥିରେ ଟିକିଏ ବି ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ମିନିଟ୍ ପରେ ମିନିଟ୍ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ହୋଇଚାଲିଥାଏ, ଏହିପରି ସାରା ରିଲ୍ ରିପିଟ୍ ହୋଇଥାଏ, ବୁଲି ବୁଲି ପୁଣି ରିଲ୍ ଗୁଡାଲ ହୋଇଯାଇଥାଏ ପୁଣି ତାହାର ହିଁ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହି ଅଭିନୟ ବହୁତ ଆଗରୁଯୁଦ୍ଧଜନକ, ଏହାର ମାପ ଆଦି ତୁମେ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆର ଅଭିନୟ ଏହିଭଳି ଟିକ୍ ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରିଚାଲିଛି, ତାହା ହେଲା ହରା ଡ୍ରାମା । ଏହା ବେହରା ଡ୍ରାମା । ଆଗରୁ ତୁମେ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ସବୁ ପୁରୁଷ ପ୍ରସ୍ତୁତ... ଯାହା ହେବାର ଅଛି ତାହା ହିଁ ହେଉଛି । କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଅନେକଥର ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ସେକେଣ୍ଡ ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଆସିଛି । ଆଉ କେହି ଏକଥା ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ, ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ବରସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ଅତି ଧର୍ମର ଗଳାନୀ ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଘୋର କଳିଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି କି ଏହି ଘୋର କଳିଯୁଗରେ ପବିତ୍ର କିପରି ରହିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଜଣାନ୍ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରାଉଛନ୍ତି ? ବାବା ହଁ ଏହି ସତ୍ୟଗମୟୁଗରେ ଆସି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଉଭୟ ପବିତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି ଏଠାରେ ତ' ଉଭୟ ଅପବିତ୍ର । ଏହା ହେଉଛି ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଲା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ — ସାଂସାର, ହେଉନା । ଏହା ହେଉଛି ଦୋଳକ ଅର୍ଥାତ୍ ନର୍କ, ହେଲୁ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ବୁଝିଗଲଣି । ବୁଝାଇବାରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଗରିବମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଘର ମଧ୍ୟସ୍ତ ସେତିକି ବଡ଼ ଦରକାର । କେତେ ସନ୍ତାନ ଆସିବେ, କାହିଁକି ନା ବାବା ତ' ଏବେ କେଉଁଆଡେ ଯିବେ ନାହିଁ । ଆଗରୁ କାହାକୁ କହିବା ବିନା ବାବା ସାଂସାର ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ଏବେ ତ' ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବେ, ଥଣ୍ଡାରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ପୁରୋଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଅମୃତ ଅମୃତ ସମୟରେ ଆସ, ତେବେ ପୁଣି ଭିତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ତ' ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦିନକୁ ଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲାଣି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଘର ତିଆରି କରୁଛ । ସେଠାରେ ତ ତୁମକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ମିଳିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ଟଙ୍କା ପଇସା ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଅନେକ ଏହିଭଳି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମାଟି ଖୋଳି ତା' ଭିତରେ ଟଙ୍କା, ସୁନା ସବୁ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ତ ପୁଣି ଚୋର ନେଇଯିବ ଅଥବା ମାଟି ଭିତରେ ରହିଯିବ, ମାଟି ଖୋଳିବା ସମୟରେ ପୁଣି ସେହି ଧନ ବାହାରିଥାଏ । ଏବେ ତ' ବିନାଶ ହେବ ସବୁ ମାଟିତଳେ ଦବିଯିବ । ପୁଣି ସେଠାରେ ସବୁକିଛି ନୂଆ ମିଳିବ । ରାଜାମାନଙ୍କର ଏଭଳି ବହୁତ ଦୁର୍ଗ ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ମାଟି ତଳେ ଦବି ଯାଇଛି । ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୀରା ଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାହାରିଥାଏ ସେଥିରୁ ହଜାର ହଜାର, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଆମଦାନୀ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ସାଂସାରରେ ଖୋଳି ଖୋଳି ହୀରା ଆଦି ବାହାର କରିବ । ନାଁ, ସେଠାରେ ତ' ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ଖଣି ସବୁ ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏଠାକାର ଟାଙ୍ଗରା ଭୂମିରେ କୌଣସି ତାଳ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବୀଜ ବୁଣିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ସେଥିରେ ଶକତି ନାହିଁ । ସେଥିରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଆବରଣ ଆଦି ପକାଇଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ' ଅଶୁଦ୍ଧ ଜିନିଷର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି ନୂଆ ହେବ । ସାଂସାରର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟସ୍ତ କନ୍ୟାମାନେ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସେହି ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଆତ୍ମା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କ ଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପୁରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସମସ୍ତ ଶିକ୍ଷାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ତାଙ୍କ ଭଳି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବୁଦ୍ଧିକୁ ଧାରସମ୍ପନ୍ନ ସଦୃଶ କରିବା ପାଇଁ ପାଠପଢା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ତିନିଟିଯାକ କାଳକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର-ନଲେନ୍‌ସୁଲ ହୁଅ । ଯେଉଁମାନେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ତିନିଟିଯାକ କାଳକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖିପାରିଥା'ନ୍ତି । କାଳି କ'ଣ ଥିଲୁ, ଆଜି କ'ଣ ଅଛି ଏବଂ ଆସନ୍ତା କାଳି କ'ଣ ହେବୁ -- ସବୁ କିଛି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଯେପରି କୌଣସି ଦେଶରେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଛିଡା ହୋଇ ସହରକୁ ଦେଖାଯାଏ ତେବେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିଥାଏ, ସେହିଭଳି ସଂଗମୟୁଗ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ଛିଡା ହୋଇ ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ତିନିକାଳକୁ ଦେଖି ଏବଂ ନିଶ୍ଚାର ସହିତ କୁହ ଯେ ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ଏବଂ ଆମେ ହିଁ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବୁ, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ମାଷ୍ଟର ନଲେନ୍‌ସୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ସ୍ମୃତି ଦ୍ଵାରା ସଦାପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***